

Idiotul după F.M. Dostoievski,  
în varianta lui Andriy Zholdak



profilurilor inedite: abulicul Mișkin, cu o fascinantă privire fixă și craniul ras, Nastasia Filippovna, senzuală provocatoare, masivul Rogojin, clocotind de vitalitate, Aglaia Ivanovna, suav ridicolă, apoi o neliniștitoare femeie-păianjen, alte tipologii mai mult sau mai puțin stranii ori doar pitorești. Marionete – unele, cu grimă albă pe figură – acționând într-un ritm alert sau lent, impus de un violoncel, mereu în prim-plan. O mișcare de gravitație, uneori încetinită, marcând descompunerea, degradarea. Totul, sub imperiul morții ce va să vină, sugerată printr-un coșciug-catafalc. Element unic de decor, construit și de-construit din scânduri ce închipuie poteci existențiale pe un traseu presărat cu topoare și cuțite. Arme albe, indicând angoase transmisibile și generațiilor viitoare, conform baletului schițat în final de cățiva copii.

# Strip-tease pentru mase

**M**ai mult ca sigur că audiența la filmul *Full Monty/Gol pușcă* (producție 20th Century Fox, 1997, regia: Peter Cattaneo), programat de curând de Prima Tv, a fost minimă în raport cu cea maximă, înregistrată de ProTV chiar de Ziua Internațională a Femeii. O sărbătoare propulsată cu energie în actualitate, căci nu implică eforturi prea mari, nici financiare, nici... estetice. O floare ori un buchet costând jumătate din salariul mediu pe economie – depinde de „buzunarul” personal sau de generozitatea celor doi-trei responsabili cu PR scoși pe teren – pot induce sentimentul unei atenții democratic distribuite. Dar nu calitatea ori cantitatea plantelor decorative și nici gestul ca atare, oricând laudabil, fac obiectul acestei rubrici – tot mai vitregită, căci teatrul figurează rar în grilele de program ale televiziunilor.

De aceea, am considerat că ar putea cădea sub incidența *show*-ului TV înregistrarea spectacolului susținut în urmă cu câteva luni de către o formație de striperi ultramediatizați:

Chippendales. „Cei mai sexy bărbați din lume se dezbracă de orice pre-judecăți!” a sunat sloganul publicitar ce a „încălzit” telespectatoarele, care probabil au frisonat și la domiciliu la fel de convențional ca și cele ce au beneficiat *live* de „regalul” oferit în exclusivitate sexului slab (denominație înlocuită flatant cu aceea de „femei adevărate!”).

Dacă eroii filmului mai sus pomenit erau niște bieți șomeri ori pierde-vară cărora un tânăr trăsmit (interpret: scoțianul Robert Carlyle) le insuflă ambiția de a-și uimi semenele din modestul orașel de provincie, membrii trupei în discuție sunt profesioniști versați care știu să incite și să excite metodic și temeinic suflarea feminină, cucerită deja „din oficiu”, dintr-un snobism *sui generis* al categoriei *new richs*. Cu ingrediente fel de fel – fumigene, efecte de lumină și sonore, borsaline și macferlane acoperindu-le sumar torsurile goale de performer în *body-building* și dans „de caracter” –, se creează momente tot mai *hot*, conform îndemnului

enunțat lapidar de către un DJ nu tocmai simpatic: „Cu cât țipați mai tare, cu atât ne dezbrăcăm mai mult!” Ritmurile alerte ori lascive conduc la paroxism, fiecare scenă mizând pe voyeurism ori exotism (dușul la vedere, cowboy-ii în exercițiul funcției etc.), uzându-se chiar și de capcane freudiene în implicarea spectatoarelor aflate abia la început de emancipare (vezi bunicuța „agresată” în scaunul cu roțile).

Nici o tangență cu personajele de celuloid, care înduioșau și amuzau deopotrivă prin subtilul joc al decadenței, al umilinței depășite cu inteligență și umor. Un pseudo-documentar prezentase în prealabil prosperitatea localității industriale falimentare care se prăbușește, obligându-i pe bieții bărbați marginalizați să recurgă la o inițiativă hazardată, ce se va dovedi foarte avantajoasă.

„Hazul” în cazul autohton s-a creat *ad hoc*, nu se știe dacă involuntar sau calculat. Pentru că Chippendales au evoluat nu altundeva decât la Sala Palatului („sala congreselor”), pășind provocator pe planul înclinat al potcoavei de catifea. Iar spectacolul TV produs de Mediavision a fost prefațat de un program „de încălzire” susținut la „Chestiunea zilei”, *live*, de către trupa Big Apple. O ediție festivă deschisă, cu siguranță nu întâmplător, de Călușarii de la Ansamblul Ciocârlia. În echipament complet și nu doar în mare formă!

Irina Coroiu